

[Jensen-Broby.]

Jeg tror, at den Hjælp, de private Parcelbyggere vil faa, vil blive meget for lille. Der er alt for mange Indgreb i deres frie Dispositionsret, der er alt for meget Tilsyn og offentlig Kontrol, de skal underkaste sig, til at de vil faa nævneværdig Glæde af Loven. Det vil, som sagt, blive de større Bykommuner og de store Boligselskaber, der vil faa Fordelen, og dette mener jeg er forkert. Man burde efter min Mening prøve, om man ikke kunde opmuntre det private Byggeri noget mere, saaledes at man fik Parcelbyggeriet i Gang og netop hjalp de børnerige Familier til Huse ude paa Landet.

Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsiige en velvillig Udvalgsbehandling, men, som jeg sagde før, Behandlingen af de Spørgsmaal, jeg har fremdraget, og de Ændringer, vi vil foreslaa i Lovforslaget, vil blive afgørende for, hvorledes vor Stilling vil blive ved Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Kristen Amby: Jeg skal ikke trætte det høje Ting med detailleret at gennemgaa Lovforslaget; det er jo i øvrigt blevet gjort. Lovforslaget indeholder, som allerede bemærket af den højtærede Minister ved Forelæggelsen, tre Formaal, først det selvfølgelige Formaal at forsøge at faa dækket et Behov for Boliger, som ikke er dækket, dernæst et beskæftigelsesmæssigt Formaal. Man har herom brugt det Udtryk, at Byggeriet er en Nøgleindustri og ikke blot giver saa og saa meget direkte Arbejde, men har indirekte Virkninger, som er meget store, og dette er rigtigt. Men endelig har Lovforslaget — og det er det nye i det — et befolkningspolitisk Formaal.

I den Menneskealder, man har støttet Boligbyggeriet, væsentlig siden 1917, men dog noget allerede før, har man før nu ikke taget andet Formaal op end simpelt hen dette at skaffe Boliger, enten i en Tid, hvor den private Foretagsomhed ikke kunde det, fordi det var for dyrt — man ved jo ogsaa, at i den første Periode blev der tabt mange Penge — eller som i 1933 væsentlig for at skabe forøget Beskæftigelse. Men her har man altsaa for første Gang lagt et bredere Syn bag ved sin Boligpolitik, det befolkningspolitiske, og man har gjort det saaledes, at dette sidste Synspunkt for en stor Del er Betingelsen for det første. Man støtter Byggeriet med Laan og med Lempelser og Lettelser i det Omfang, Boliger bliver stillet til Raadighed for mindrebemidlede Familier med mange Børn. Altsaa, for saa vidt er Hovedformaalet i dette Lovforslag befolkningspolitisk, og det forstaar man uden

videre, naar man virkelig studerer den Betænkning, som Befolkningskommissionen har afgivet i Slutningen af forrige Aar.

Jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til nogle korte Citater nu og senere. Side 5 nederst staar der:

„Det fremgaar da ogsaa klart af den officielle Statistik, at børnerige Familier baade absolut og relativt bruger en mindre Del af deres Indtægt til Husleje end Familier med faa Børn. Boligforholdene for børnerige Familier forværres derfor, baade som Følge af det større Antal Personer og som Følge af den Nedgang i Boligens Kvalitet og Størrelse, der følger med Stigningen i Børneantallet.“

Det er ikke mange Ord, men de siger meget. Altsaa det, der skulde være en Velsignelse for Mennesker, det er i det moderne Samfund paa mange Maader blevet en Forbandelse, saaledes at dette at have mange Børn er blevet et Tryk paa Levestandarden, saaledes at Folk med Børn nu, naar de sammenligner sig med Folk, der ikke har de samme Forpligtelser, maa sige: Vi kan ikke opnaa en saadan Levestandard, som i og for sig var rimelig. Det er en af de Forbandelser, den industrielle Udvikling har skabt. Tidligere var det jo en Rigdom at have Børn; de kunde hjælpe til i Bedriften. Der var ogsaa Plads til dem, Maden havde man, i hvert Fald paa Bondebruget, lige ved Haanden. Men den industrielle Udvikling og alt, hvad dermed er fulgt med Sammenstuvning af Mennesker i de store Byer, har gjort det, der skulde være Livets Rigdom, til en for mange næsten ubærlig Byrde.

Men naar man saa siger Side 5 i Befolkningskommissionens Betænkning som følger: „Ved at føde og opdrage Børn skaber derfor Forældrene Forudsætninger for Samfundets fortsatte sunde Eksistens“, saa forstaar man, at det befolkningspolitiske Spørgsmaal med Hensyn til Boligen før eller senere maatte blive det fundamentale, og derfor glæder det mig, at det netop her ogsaa er det Hovedsynspunkt, som anlægges i Lovforslaget. Men jeg maa maaske sige, at jeg synes, at man vist har set det for snævert befolkningspolitisk.

Naar jeg siger snævert befolkningspolitisk, mener jeg dermed, at i selve Forslagets Opbygning, og som det fremgaar af Kommissionens Betænkning, har man været inde paa den Tankegang, at man ved visse Foranstaltninger vilde ligesom sætte en Præmie paa dette at faa Børn. Jeg mener, Spørgsmaalet i Virkeligheden er et alment socialt Spørgsmaal, som burde ses paa en